



MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 187 (XXXI) — Nr. 125

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 18 februarie 2019

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
	ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
103.	— Ordin al directorului general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară privind aprobarea începerii lucrărilor de înregistrare sistematică a imobilelor, pe sectoare cadastrale, în 7 unități administrativ-teritoriale din județul Gorj.....	2–9
	ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
	Decizia nr. 3 din 14 ianuarie 2019 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept)	10–16

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

AGENȚIA NAȚIONALĂ DE CADASTRU ȘI PUBLICITATE IMOBILIARĂ

ORDIN

privind aprobarea începerii lucrărilor de înregistrare sistematică a imobilelor, pe sectoare cadastrale, în 7 unități administrativ-teritoriale din județul Gorj

Având în vedere prevederile art. 11 alin. (1) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 3 alin. (13) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

directorul general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă începerea lucrărilor de înregistrare sistematică a imobilelor, pe sectoare cadastrale, situate pe teritoriul a 7 unități administrativ-teritoriale din județul Gorj, după cum urmează:

a) unitatea administrativ-teritorială Aninoasa — sectoarele cadastrale nr. 9, 19, 20, 21, 22, 33, 38, 48, 70, 98, 103;

b) unitatea administrativ-teritorială Bălănești — sectoarele cadastrale nr. 50, 66, 72, 78, 95, 97, 101, 103;

c) unitatea administrativ-teritorială Fărcăsești — sectoarele cadastrale nr. 22, 27, 28, 56, 57, 61, 72, 74, 75, 76, 78, 83, 86, 88, 96, 128, 145;

d) unitatea administrativ-teritorială Negomir — sectoarele cadastrale nr. 34, 36, 37, 43, 46, 50;

e) unitatea administrativ-teritorială Prigoria — sectoarele cadastrale nr. 1, 2, 3, 27, 52, 79, 80, 103, 104, 107, 108;

f) unitatea administrativ-teritorială Samarinești — sectoarele cadastrale nr. 20, 23, 25, 26, 32, 33, 34, 39, 41, 49, 52, 56, 58, 62, 63;

g) unitatea administrativ-teritorială Stejari — sectoarele cadastrale nr. 17, 18, 21, 22.

Art. 2. — Reprezentarea grafică a sectoarelor cadastrale în care se desfășoară lucrările de înregistrare sistematică a imobilelor este prevăzută în anexele nr. 1—7 la prezentul ordin.

Art. 3. — Anexele nr. 1—7*) fac parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 4. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

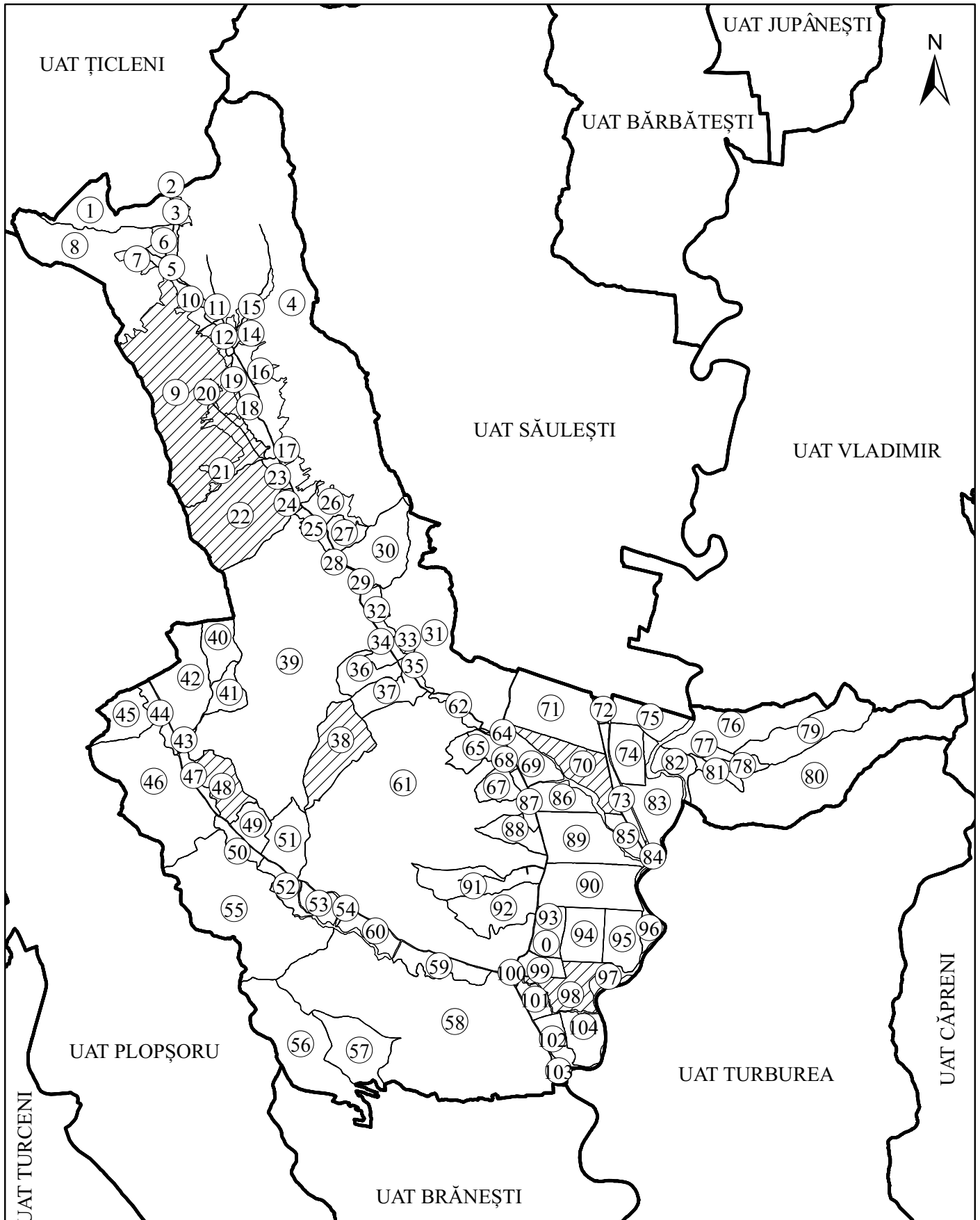
Directorul general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară,
Radu-Codruț Ștefănescu

București, 25 ianuarie 2019.

Nr. 103.

*) Anexele nr. 1—7 sunt reproduse în facsimil.

Reprezentarea grafică a sectoarelor cadastrale în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică
 Județ: GORJ
 UAT: ANINOASA
 Sectoare: 9,19,20,21,22,33,38,48,70,98,103

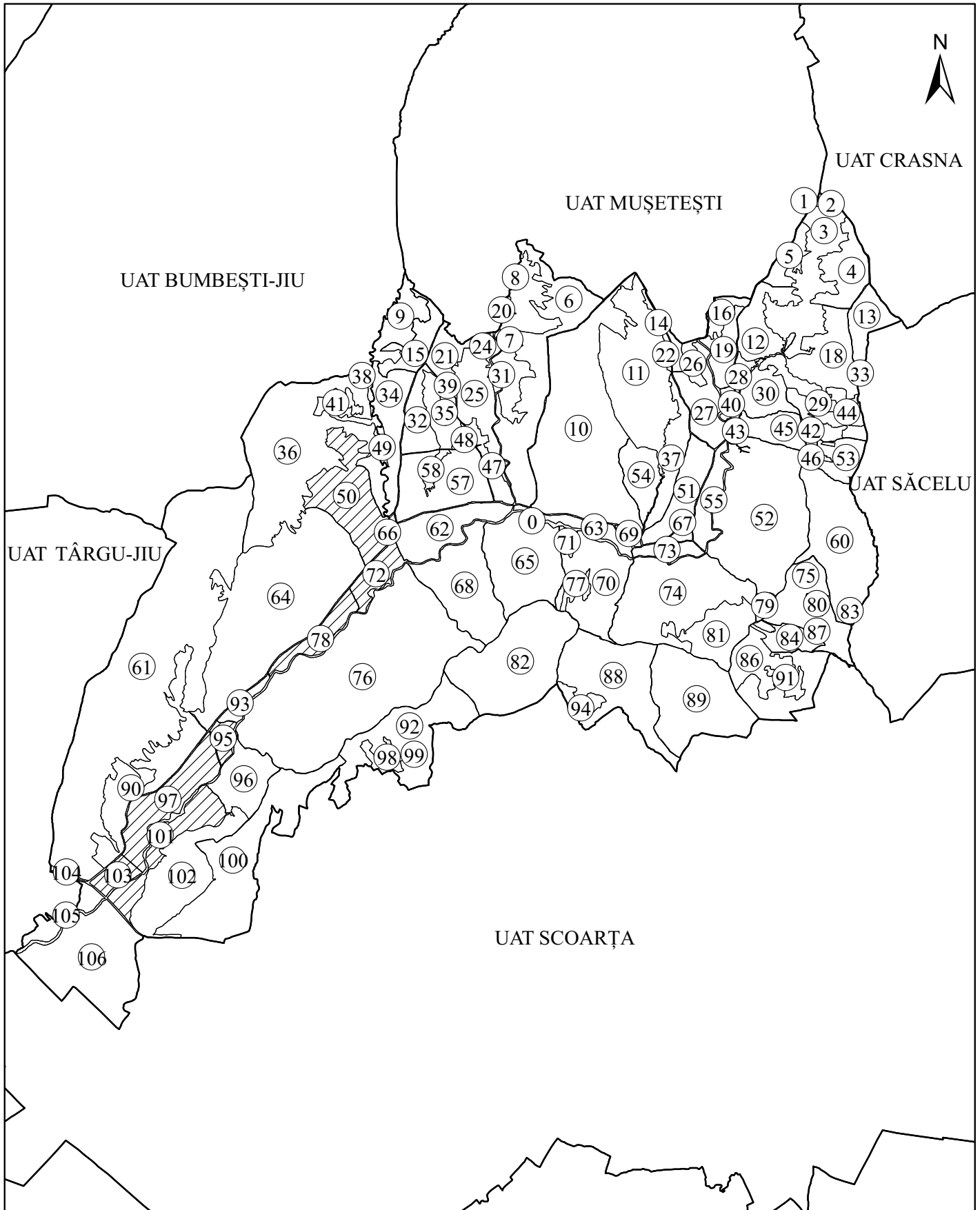


Reprezentarea grafică a sectoarelor cadastrale în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică

Județ: GORJ

UAT: BĂLĂNEȘTI

Sectoare: 50,66,72,78,95,97,101,103

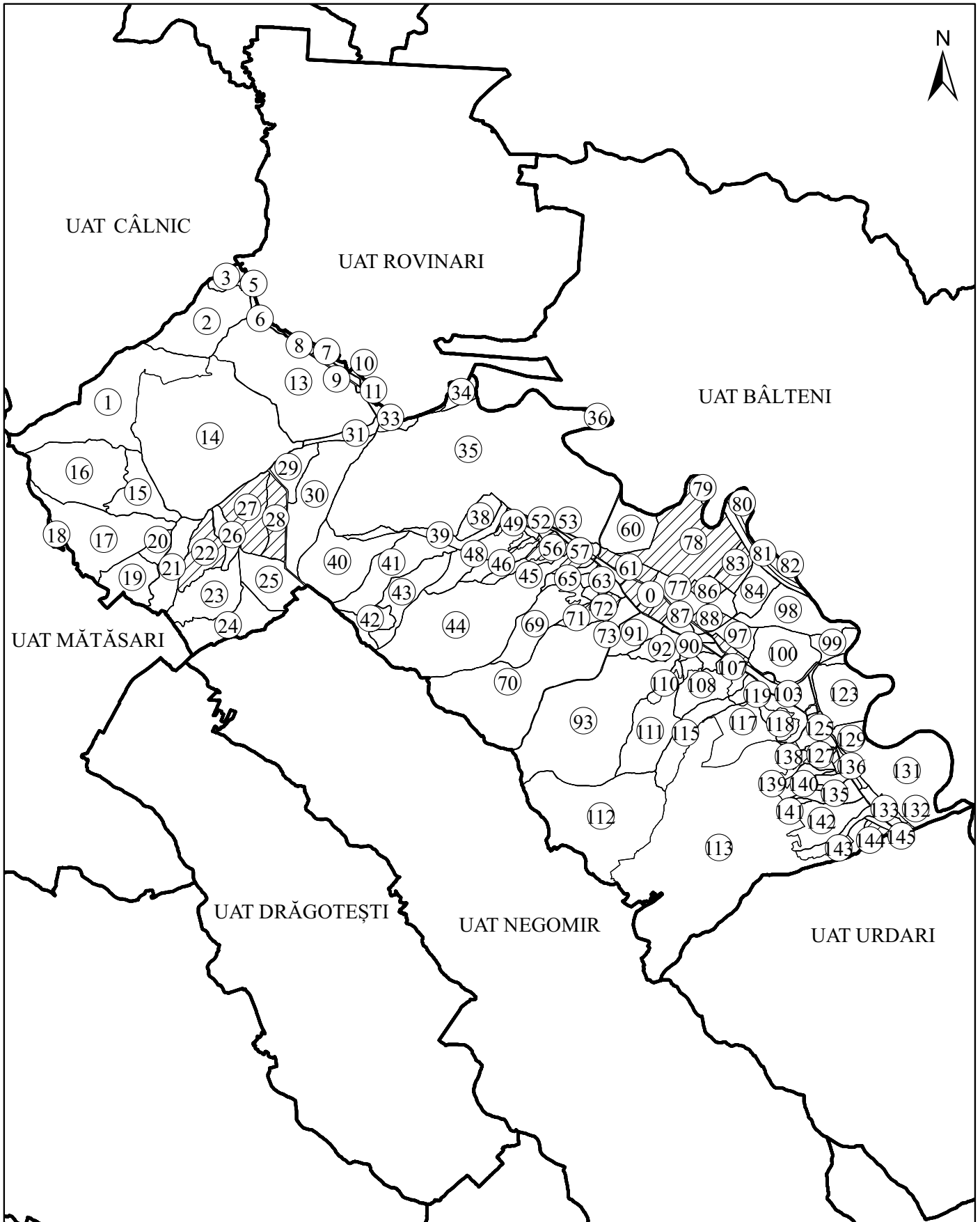


Reprezentarea grafică a sectoarelor cadastrale în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică

Județ: GORJ

UAT: FĂRCĂȘEȘTI

Sectoare: 22,27,28,56,57,61,72,74,75,76,78,83,86,88,96,128,145

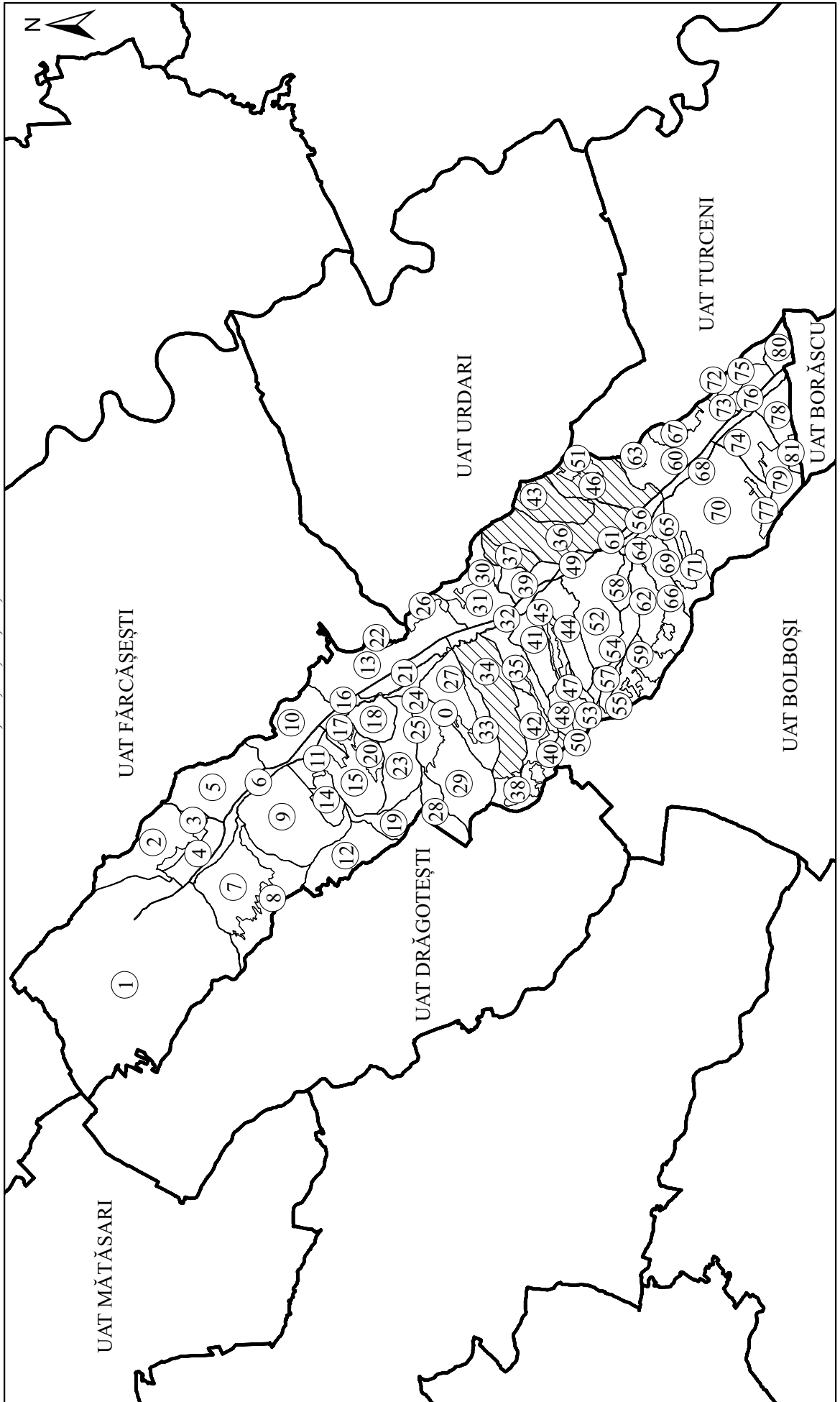


Reprezentarea grafică a sectoarelor cadastrale în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică

Județ: GORJ

UAT: NEGOMIR

Sectoare: 34, 36, 37, 43, 46, 50

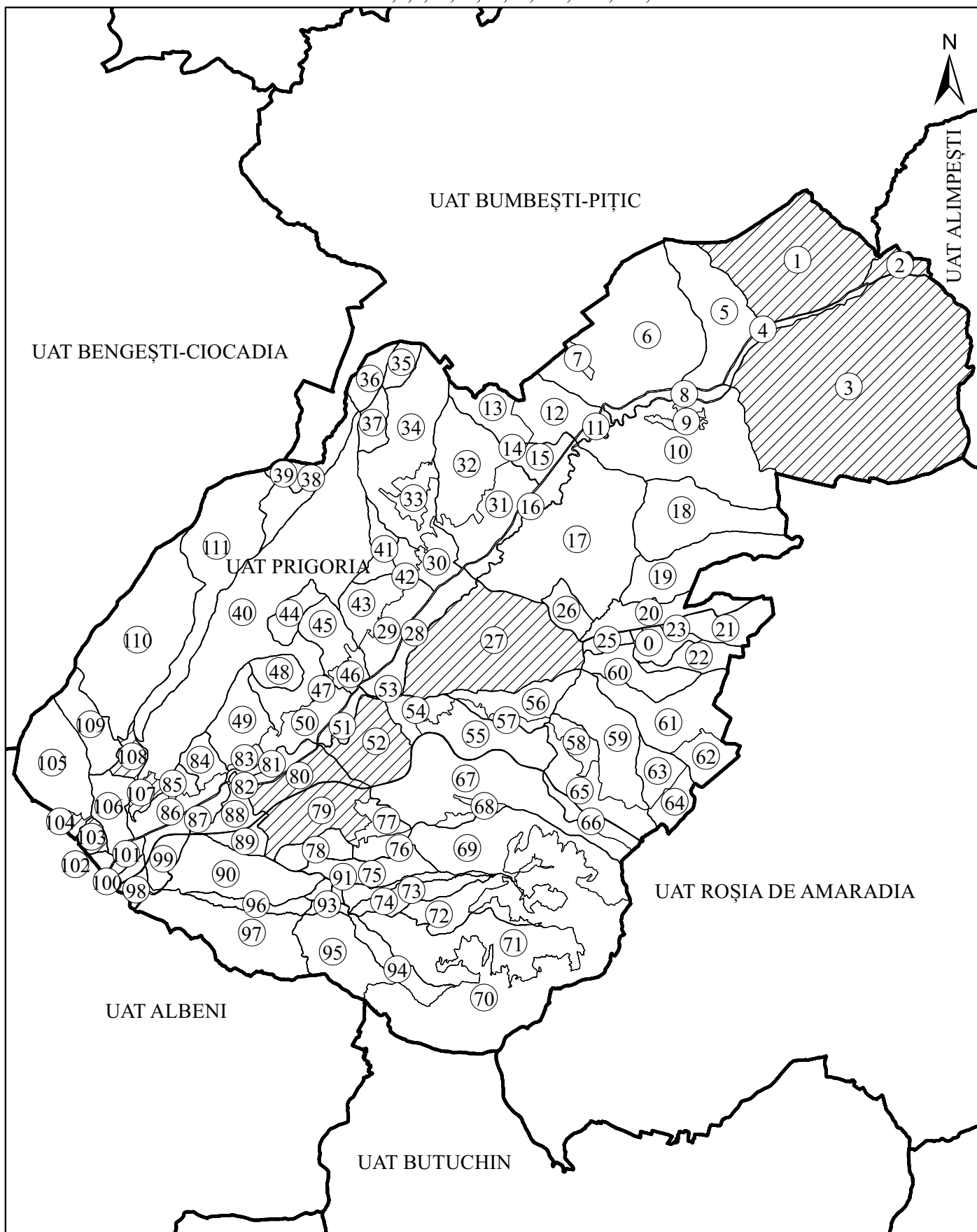


Reprezentarea grafică a sectoarelor cadastrale în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică

Județ: GORJ

UAT: PRIGORIA

Sectoare: 1,2,3,27,52,79,80,103, 104,107,108

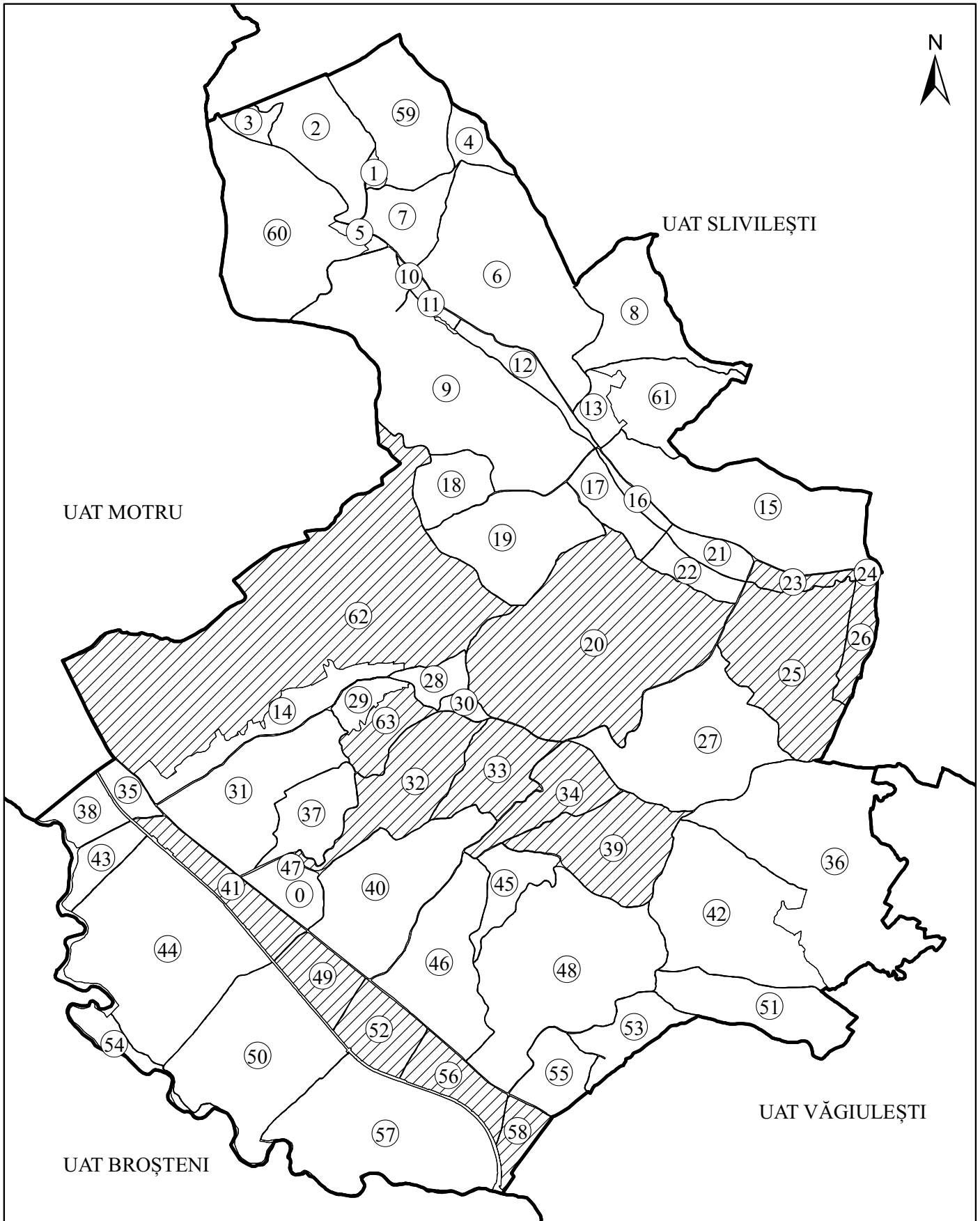


Reprezentarea grafică a sectoarelor cadastrale în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică

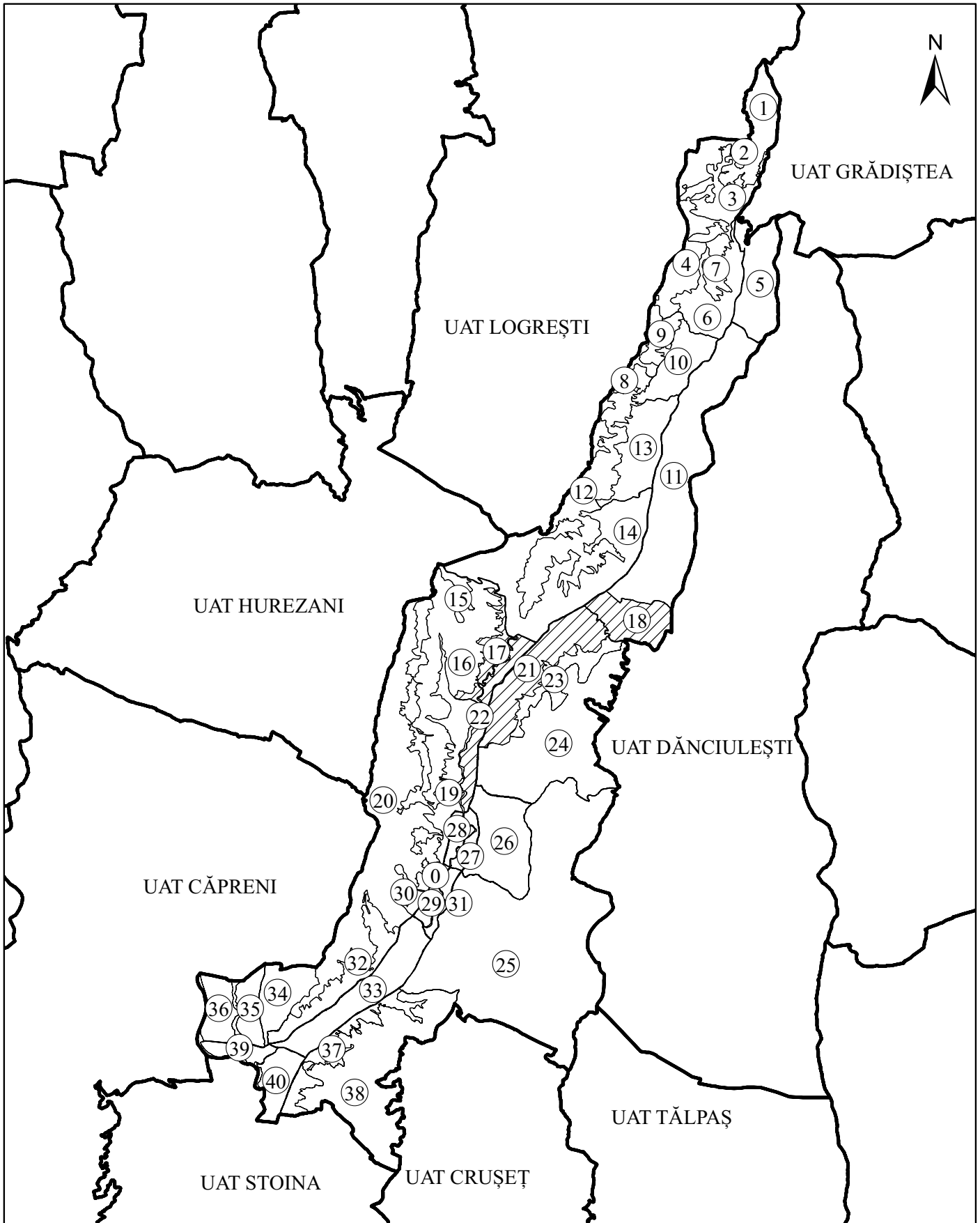
Județ: GORJ

UAT: SAMARINEȘTI

Sectoare: 20, 23, 25, 26, 32, 33, 34, 39, 41, 49, 52, 56, 58, 62, 63.



Reprezentarea grafică a sectoarelor cadastrale în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică
 Județ: GORJ
 UAT: STEJARI
 Sectoare: 17,18,21,22



ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 3 din 14 ianuarie 2019

Dosar nr. 2.713/1/2018

Iulia Cristina Tarcea — președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
 Laura-Mihaela Ivanovici — președintele Secției I civile
 Eugenia Voicheci — președintele Secției a II-a civile
 Simona Gina Pietreanu — judecător la Secția I civilă
 Carmen Georgeta Negriță — judecător la Secția I civilă
 Alina Iuliana Țuca — judecător la Secția I civilă
 Sorinela-Alina Macavei — judecător la Secția I civilă
 Beatrice Ioana Nestor — judecător la Secția I civilă
 Mirela Polițeanu — judecător la Secția a II-a civilă
 Valentina Vrabie — judecător la Secția a II-a civilă
 George Bogdan Florescu — judecător la Secția a II-a civilă
 Mărioara Isailă — judecător la Secția a II-a civilă
 Cosmin Horia Mihăianu — judecător la Secția a II-a civilă

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, investit cu soluționarea Dosarului nr. 2.713/1/2018, a fost constituit conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 27⁵ alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare (*Regulamentul*).

Ședința este prezidată de doamna judecător Iulia Cristina Tarcea, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

La ședința de judecată participă doamna Elena Adriana Stamatescu, magistrat-asistent, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 27⁶ din Regulament.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a luat în examinare sesizarea formulată de Tribunalul Buzău — Secția I civilă, în Dosarul nr. 14.090/200/2017, în vederea pronunțării unei hotărâri prelabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: „instanța de judecată poate lua act de acordul de mediere, prin care părțile s-au înțeles cu privire la desfacerea căsătoriei și la rezolvarea aspectelor accesorii divorțului, conform art. 64 alin. (2) și art. 59 alin. (2) din Legea nr. 192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator, cu modificările și completările ulterioare (Legea nr. 192/2006)?”.

Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că la dosar a fost depus raportul întocmit de judecătorii-raportori, ce a fost comunicat părților, conform dispozițiilor art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă; părțile nu au depus puncte de vedere asupra chestiunii de drept.

În urma deliberărilor, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept rămâne în pronunțare asupra sesizării privind pronunțarea unei hotărâri prelabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

1. Tribunalul Buzău — Secția I civilă a dispus, prin Încheierea din 26 septembrie 2018, în Dosarul nr. 14.090/200/2017, aflat pe rolul acestei instanțe, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură

civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prelabile cu privire la chestiunea de drept menționată.

2. Sesizarea a fost înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție la data de 17 octombrie 2018, cu nr. 2.713/1/2018, termenul pentru soluționarea dosarului fiind stabilit la 14 ianuarie 2019.

II. Norma de drept intern ce formează obiectul sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la pronunțarea unei hotărâri prelabile

3. *Legea nr. 192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator, cu modificările și completările ulterioare (Legea nr. 192/2006)*

Art. 59. — „(...) (2) Părțile acordului de mediere se pot înfățișa la instanța judecătorească pentru a cere, îndeplinind procedurile legale, să se dea o hotărâre care să consfințească înțelegerea lor. Competența aparține fie judecătoriei în a cărei circumscripție își are domiciliul sau reședința ori, după caz, sediul oricare dintre părți, fie judecătoriei în a cărei circumscripție se află locul unde a fost încheiat acordul de mediere. Hotărârea prin care instanța încuviințează înțelegerea părților se dă în camera de consiliu și constituie titlu executoriu în condițiile legii. Dispozițiile art. 438—441 din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se aplică în mod corespunzător. (...)”

Art. 64. — „(...) (2) Înțelegerea soților cu privire la desfacerea căsătoriei și la rezolvarea aspectelor accesorii divorțului se depune de către părți la instanța competentă să pronunțe divorțul.”

III. Expunerea succintă a procesului

4. Prin Cererea înregistrată la 30 octombrie 2017 pe rolul Judecătoriei Buzău, cu nr. 14.090/200/2017, petenții X și Y au solicitat ca, în temeiul dispozițiilor art. 59 din Legea nr. 192/2006, să se pronunțe o hotărâre judecătorească prin care să se încuviințeze Acordul de mediere nr. xx încheiat la data de 16 octombrie 2017 la Biroul mediatorului A, cu privire la desfacerea căsătoriei prin acordul părților.

5. În fapt, părțile au arătat că au ajuns la o înțelegere cu privire la desfacerea căsătoriei și au solicitat să se ia act de acordul de mediere, prin pronunțarea unei hotărâri de expedient în acest sens.

6. Prin Sentința nr. 747 din 14 februarie 2018, Judecătoria Buzău — Secția civilă a admis excepția inadmisibilității cererii de chemare în judecată, invocată din oficiu, și a respins, ca inadmisibilă, cererea având ca obiect consfințirea acordului de mediere formulată de petenți, reținând că, potrivit art. 64 alin. (1) din Legea nr. 192/2006, neînțelegerile dintre soți care pot face obiectul medierii sunt cele privind continuarea căsătoriei, nu și divorțul, că divorțul este o acțiune personală care privește statutul persoanei și că acesta nu figurează printre cauzele limitativ prevăzute de art. 64 alin. (1¹) din același act normativ, în care acordurile de mediere pot îmbrăca forma unor hotărâri de expedient.

Prin urmare, sesizarea instanței nu poate fi făcută decât printr-o cerere de desfacere a căsătoriei, iar nu printr-o cerere

de consfințire a acordului de mediere cu privire la divorțul părților.

Dispozițiile speciale de procedură prevăzute de art. 916 coroborate cu art. 194 și art. 930 din Codul de procedură civilă impun cererii de divorț cuprinderea unor mențiuni obligatorii și atașarea actelor de stare civilă corespunzătoare ale soților.

Alin. (4) al art. 916 din Codul de procedură civilă prevede în mod expres că la cerere poate fi atașată înțelegerea soților rezultată din mediere cu privire la desfacerea căsătoriei și la rezolvarea aspectelor accesorii divorțului, însă acordul de mediere nu poate să cuprindă decât înțelegerea soților cu privire la efectele divorțului, sesizarea instanței putându-se face numai prin cele două modalități prevăzute de art. 373 lit. a) din Codul civil, la cererea ambilor soți ori a unuia dintre soți acceptată de celălalt soț.

Or, în cauză, soții au solicitat prin cererea introductivă doar ca instanța să ia act de acordul de mediere, ce privește desfacerea căsătoriei și aspectele accesorii.

7. Împotriva acestei sentințe au declarat apel petenții.

8. La termenul de judecată din 26 septembrie 2018, apelanta-petentă Y, prin mandatar, a solicitat sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea problemă de drept: „dacă în interpretarea dispozițiilor art. 59 alin. (2) din Legea nr. 192/2006 se înțelege că mediatorul se poate pronunța asupra cererilor de divorț/continuare a căsătoriei, părțile putând cere instanței să consfințească înțelegerea lor, sau cererea astfel formulată, având ca obiect consfințirea acordului de mediere, trebuie respinsă de instanțe prin inadmisibilitate”.

9. Prin încheierea pronunțată la același termen, instanța de apel a considerat admisibilă sesizarea și, reformulând problema de drept, a solicitat Înaltei Curți de Casație și Justiție ca, în procedura prevăzută de art. 519 și următoarele din Codul de procedură civilă, să lămurească dacă „instanța de judecată poate lua act de acordul de mediere, prin care părțile s-au înțeles cu privire la desfacerea căsătoriei și la rezolvarea aspectelor accesorii divorțului, conform art. 64 alin. (2) și art. 59 alin. (2) din Legea nr. 192/2006”.

Totodată, în temeiul dispozițiilor art. 520 alin. (2) din Codul de procedură civilă, s-a dispus suspendarea judecării.

IV. Motivele de admisibilitate reținute de titularul sesizării

10. Prin Încheierea pronunțată la 26 septembrie 2018, Tribunalul Buzău — Secția I civilă a constatat îndeplinite condițiile de admisibilitate a sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție, prevăzute de dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă, întrucât este investit să soluționeze cauza în ultimă instanță, de această chestiune de drept depinde soluționarea în fond a cauzei, chestiunea de drept este nouă și asupra sa Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat.

V. Punctele de vedere ale părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

11. Prin cererea de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile, apelanta-petentă Y a invocat hotărâri contrare pronunțate de aceeași instanță de fond, arătând că sunt întrunite condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă.

12. După comunicarea raportului întocmit de judecătorii-raportori, părțile nu au depus puncte de vedere asupra chestiunii de drept, potrivit dispozițiilor art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă.

VI. Punctul de vedere al completului de judecată care a formulat sesizarea cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

13. Completul de judecată investit cu soluționarea apelului în Dosarul nr. 14.090/200/2017 nu și-a exprimat opinia cu privire la

chestiunea de drept, apreciind că aceasta ar reprezenta o antepunțare asupra fondului.

14. A constatat însă că în practică există două orientări jurisprudențiale:

A. Într-o primă orientare, cererile având ca obiect consfințirea acordului de mediere, prin care se solicită să se ia act de desfacerea căsătoriei prin acordul de mediere, în baza art. 59 alin. (2) din Legea nr. 192/2006, sunt respinse ca inadmisibile, apreciindu-se că, potrivit art. 64 alin. (1) din Legea nr. 192/2006, neînțelegerile dintre soți care pot face obiectul medierii sunt cele privind continuarea căsătoriei, nu și divorțul. Divorțul este o acțiune personală care privește statutul persoanei și care, potrivit art. 2 alin. (4) din Legea nr. 192/2006, nu poate face obiectul medierii. Totodată, divorțul nu figurează printre cauzele limitativ prevăzute de art. 64 alin. (11) din același act normativ, în care acordurile de mediere pot îmbrăca forma unor hotărâri de expedient.

B. În cea de-a doua orientare jurisprudențială au fost admise cererile având acest obiect. În acest sens sunt, spre exemplu, sentințele nr. 5.887 din 15 noiembrie 2017 și nr. 3.371 din 8 iunie 2017, pronunțate de Judecătoria Buzău, Sentința nr. 2.366 din 19 martie 2018, pronunțată de Judecătoria Sectorului 3 București, prin care, invocându-se dispozițiile art. 63 și art. 64 alin. (1) și (2) din Legea nr. 192/2006, s-a apreciat că înțelegerea părților vizează domeniul asupra căruia se poate conveni pe calea medierii, părțile fiind titularii drepturilor și obligațiilor consfințite, iar acordul a fost încheiat cu respectarea normelor imperative prevăzute de lege.

VII. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

15. **Jurisprudența Curții de Apel Ploiești**, în a cărei rază funcționează instanța de trimitere, a comunicat opinia majoritară a judecătorilor Tribunalului Dâmbovița — Secția I civilă, potrivit căreia instanța poate lua act de acordul de mediere prin care părțile s-au înțeles cu privire la desfacerea căsătoriei și la rezolvarea aspectelor accesorii divorțului. Au apreciat ca relevantă Decizia nr. 239 din 6 iulie 2011.

Tribunalul Buzău — Secția I civilă a comunicat că această problemă a primit o rezolvare neunitară. Astfel, un complet a respins recursul, apreciind că, în mod corect, prima instanță a respins cererea ca inadmisibilă, față de dispozițiile art. 64 alin. (1) din Legea nr. 192/2006, divorțul — ca acțiune personală — neputând face obiectul medierii (Decizia nr. 67 din 18 septembrie 2018). Într-o altă opinie, prin Încheierea din 26 septembrie 2018, Tribunalul Buzău a decis sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în prezenta cauză.

Tribunalul Prahova — Secția I civilă a comunicat că la nivelul Judecătoriei Ploiești, practica este că instanța nu poate lua act de acordul de mediere, astfel de cereri fiind respinse ca inadmisibile.

Magistrații judecătorilor Câmpina, Sinaia, Mizil și Vălenii de Munte împărtășesc opinia contrară. S-au depus hotărâri judecătorești relevante.

16. Jurisprudența celorlalte instanțe din țară

Curtea de Apel Alba Iulia a constatat existența unei practici neunitare, în sensul că au fost pronunțate soluții prin care instanța de judecată a luat act de acordul de mediere încheiat între părți numai în ce privește capetele de cerere accesorii divorțului și situații în care s-a luat act de acordul de mediere inclusiv în privința desfacerii căsătoriei. A fost depus un număr semnificativ de hotărâri judecătorești de la judecătoriele Petroșani, Hunedoara, Deva, Săliște, Avrig, Mediaș, Sibiu.

Curtea de Apel Bacău a comunicat opinia judecătorilor Tribunalului Bacău, potrivit căreia instanța de judecată nu poate lua act de acordul de mediere prin care părțile s-au înțeles cu privire la desfacerea căsătoriei, ci doar de acordul de mediere privind rezolvarea aspectelor accesorii divorțului.

Tribunalul Neamț a comunicat că judecătorii Secției I civile și de contencios administrativ și fiscal apreciază că instanța poate lua act de acordul de mediere prin care părțile s-au înțeles cu privire la desfacerea căsătoriei și la rezolvarea aspectelor accesorii divorțului, conform dispozițiilor art. 64 alin. (2) și art. 59 alin. (2) din Legea nr. 192/2006, condiționat de respectarea principiului interesului superior al minorului și a drepturilor subiective ale acestuia, ce nu pot face obiectul convenției părinților.

Aceeași este și opinia majoritară a judecătorilor Judecătoriei Piatra-Neamț.

S-a atașat practică judiciară relevantă.

Curtea de Apel Brașov a exprimat opinia admisibilității cererilor care au ca obiect consfințirea acordului de mediere privind desfacerea căsătoriei și rezolvarea aspectelor accesorii divorțului, raliindu-se celei de-a doua opinii exprimate în încheierea de sesizare.

Judecătoria Sfântu Gheorghe a opinat că instanța de judecată poate lua act de acordul de mediere prin care părțile s-au înțeles cu privire la desfacerea căsătoriei și la rezolvarea aspectelor accesorii divorțului. În acest sens a fost înaintată Sentința nr. 2.585 din 12 septembrie 2018, definitivă prin renunțarea la calea de atac.

Judecătoria Târgu Secuiesc a comunicat sentințele nr. 150 din 3 aprilie 2014 și nr. 447 din 7 iulie 2017, definitive, prin care au fost consfințite acordurile de mediere inclusiv cu privire la desfacerea căsătoriei și Sentința nr. 130 din 28 martie 2018, definitivă, prin care instanța a admis cererea, reținând că acordul de mediere întrunește condițiile prevăzute de lege, întrucât vizează un domeniu în care părțile pot recurge la mediere, respectiv contribuția părinților la întreținerea copiilor.

Judecătoria Brașov a comunicat opinia majoritară a judecătorilor instanței, în sensul că sunt admisibile cererile privind consfințirea acordului de mediere referitor la desfacerea căsătoriei și la rezolvarea aspectelor accesorii divorțului, în baza art. 59 alin. (2) și art. 63 din Legea nr. 192/2006, fiind aplicabile dispozițiile art. 64 alin. (2) din lege referitor la instanța competentă. A atașat sentințele nr. 4.336 din 2 mai 2018, nr. 1.771 din 28 februarie 2018, nr. 3.345 din 4 aprilie 2018, nr. 689 din 5 februarie 2018, nr. 8.902 din 18 septembrie 2017, nr. 10.893 din 8 noiembrie 2017, rămase definitive prin neapelare.

Judecătoria Făgăraș a transmis Sentința nr. 79 din 20 ianuarie 2016, definitivă prin neapelare, prin care a fost declarată desfăcută căsătoria părților și s-a luat act de acordul de mediere intervenit cu privire la aspectele accesorii divorțului.

Curtea de Apel București a comunicat următoarele:

Magistrații din cadrul Secției a III-a civile și pentru cauze cu minori și de familie din cadrul Curții au arătat că, potrivit dispoziției exprese a art. 64 alin. (2) din Legea nr. 192/2006, legiuitorul a prevăzut, în mod expres, posibilitatea soților de a se înțelege asupra divorțului și a cererilor sale accesorii.

Interpretarea restrictivă a sintagmei „continuarea căsătoriei” din cuprinsul alin. (1) al art. 64 menționat, în sensul deci al excluderii posibilității de realizare a unui acord de mediere și pentru divorț, ar determina lipsirea de efecte juridice a alin. (2), ceea ce nu poate fi admis, cât timp legea trebuie interpretată în sensul aplicării sale, iar nu al neaplicării.

În urma consultării magistraților din cadrul Secțiilor a III-a — a V-a civile ale Tribunalului București au fost exprimate următoarele puncte de vedere:

Punctul de vedere majoritar a fost în sensul că instanța nu poate lua act de acordul de mediere prin care părțile s-au înțeles cu privire la desfacerea căsătoriei, întrucât divorțul este o acțiune personală care privește statutul persoanei, ce nu poate face obiectul medierii potrivit alin. (4) al art. 2 din aceeași lege. De asemenea, divorțul nu figurează printre cauzele limitativ

prevăzute în alin. (11) al art. 64, în care acordurile de mediere pot îmbrăca forma unor hotărâri de expedient.

Punctul de vedere minoritar a fost în sensul că instanța poate lua act de acordul de mediere prin care părțile s-au înțeles cu privire la desfacerea căsătoriei. În susținerea acestui punct de vedere s-a avut în vedere că, în temeiul art. 64 alin. (2) din Legea nr. 192/2006, înțelegerea soților cu privire la desfacerea căsătoriei și la rezolvarea aspectelor accesorii divorțului se depune de către părți la instanța competentă să pronunțe divorțul. Din acest text de lege se poate deduce că soții pot încheia o înțelegere cu privire la desfacerea căsătoriei, textul fiind clar, în sensul că se referă la desfacerea căsătoriei, iar nu la modalitatea de desfacere a căsătoriei. De asemenea, conform art. 64 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 192/2006, pot fi rezolvate prin mediere neînțelegerile dintre soți privitoare la continuarea căsătoriei. Or, neînțelegerile respective se pot rezolva fie prin stabilirea unei anumite modalități de continuare a căsătoriei, fie prin înțelegerea de a nu mai continua căsătoria, textul de lege neimpunând o anumită soluție pentru neînțelegerile respective.

Punctul de vedere al magistraților din cadrul Judecătoriei Călărași a fost că instanța poate lua act de acord, după ce verifică dacă este în interesul minorilor, conform legii.

La nivelul Judecătoriei Lehliu-Gară a fost exprimat un punct de vedere unitar, în sensul că nu este posibilă consfințirea înțelegerii părților cuprinse într-un acord de mediere având ca obiect divorțul, aceasta fiind o acțiune personală, ce privește statutul persoanei. Or, potrivit dispozițiilor art. 2 alin. (4) din Legea nr. 192/2006, astfel de acțiuni nu pot face obiectul medierii. Acordul de mediere trebuie să însoțească cererea de divorț, potrivit dispozițiilor art. 916 alin. (4) din Codul de procedură civilă.

Magistrații din cadrul Judecătoriei Oltenița au exprimat un punct de vedere în sensul că instanța nu poate lua act de acordul de mediere prin care părțile s-au înțeles cu privire la desfacerea căsătoriei, ci numai cu privire la rezolvarea aspectelor accesorii divorțului.

La nivelul Tribunalului Ialomița s-a conturat opinia potrivit căreia instanța poate lua act de acordul de mediere prin care părțile s-au înțeles cu privire la desfacerea căsătoriei și la rezolvarea aspectelor accesorii divorțului, conform dispozițiilor art. 64 alin. (2) și art. 59 alin. (2) din Legea nr. 192/2006.

Magistrații Secției civile din cadrul Tribunalului Ilfov și ai celor de la instanțele arondate acestuia au exprimat două opinii:

Într-o opinie majoritară (împărtășită de magistrații Tribunalului Ilfov, ai Judecătoriei Cornetu și o parte din magistrații Judecătoriei Buftea) s-a apreciat că: în ce privește interpretarea dispozițiilor art. 64 alin. (2) din Legea nr. 192/2006 sunt admisibile cererile având ca obiect consfințirea acordului de mediere privind desfacerea căsătoriei și rezolvarea aspectelor accesorii divorțului, înțelegerea părților vizând raporturi dintre soți cu privire la drepturi asupra cărora părțile pot conveni.

Într-o altă opinie, minoritară (exprimată de magistrații Judecătoriei Buftea), s-a apreciat că nu este posibilă consfințirea înțelegerii părților cuprinsă într-un acord de mediere având ca obiect divorțul prin acordul soților, printr-o hotărâre de expedient întemeiată pe dispozițiile art. 59 alin. (2) din Legea nr. 192/2006, motivat de faptul că divorțul este o acțiune personală care privește statutul persoanei, aceasta neputând face obiectul medierii potrivit art. 2 alin. (4) din același act normativ. În acest sens, printre neînțelegerile dintre soți care pot face obiectul medierii, menționate în art. 64 alin. (1) din Legea nr. 192/2006, se numără doar cele privind continuarea căsătoriei, nu și divorțul.

Punctul de vedere al judecătorilor Secției civile a Tribunalului Giurgiu este unitar, apreciindu-se că se poate lua act de

desfacerea căsătoriei consimțită prin acordul de mediere, având în vedere dispozițiile art. 64 alin. (2) din Legea nr. 192/2006.

Punctul de vedere al judecătorilor Secției civile din cadrul Tribunalului Teleorman este că instanța de judecată poate lua act de acordul de mediere prin care părțile s-au înțeles cu privire la desfacerea căsătoriei și la rezolvarea aspectelor accesorii divorțului, conform dispozițiilor art. 64 alin. (2) și art. 59 alin. (2) din Legea nr. 192/2006.

Opinia judecătorilor din cadrul Judecătoriilor Roșiori de Vede și Turnu Măgurele a fost în sensul că, în temeiul dispozițiilor art. 59 și următoarele din Legea nr. 192/2006, ale art. 438—441, art. 929 și următoarele din Codul de procedură civilă, precum și al dispozițiilor art. 373 din Codul civil, instanța poate lua act de acordul de mediere, prin care părțile s-au înțeles cu privire la desfacerea căsătoriei și la rezolvarea aspectelor accesorii divorțului.

La nivelul Judecătoriilor Videle și Zimnicea, opinia exprimată a fost aceea că instanța poate lua act de acordul de mediere prin care soții s-au înțeles cu privire la desfacerea căsătoriei și prin care s-a exprimat învoiala acestora cu privire la cererile accesorii, având în vedere atât dispozițiile art. 930 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă, cât și prevederile art. 59 și următoarele din Legea nr. 192/2006.

S-au depus hotărâri judecătorești relevante, în ilustrarea opiniilor exprimate.

Curtea de Apel Cluj a comunicat următoarele:

Practica Judecătoriei Bistrița este în sensul că instanța de judecată poate lua act de acordul de mediere, prin care părțile s-au înțeles cu privire la desfacerea căsătoriei și la rezolvarea aspectelor accesorii divorțului. Pe rolul instanței au fost înregistrate 18 cauze cu acest obiect. Spre exemplificare, s-au depus sentințele nr. 5.285 din 18 iulie 2014, nr. 8.944 din 10 noiembrie 2015 și nr. 3.521 din 6 august 2018 pronunțate de Secția civilă, definitive prin neexercitarea căii de atac.

Cu opinie majoritară, judecătorii Tribunalului Cluj — Secția civilă au apreciat că instanța poate lua act de acordul de mediere în ipoteza enunțată, față de dispozițiile art. 64 alin. (2) din Legea nr. 192/2006. În opinia minoritară s-a apreciat că în această situație, ca urmare a acordului de mediere intervenit, instanța pronunță divorțul prin acordul soților și rezolvă capetele de cerere accesorii, deoarece într-o asemenea cauză nu se poate pronunța o hotărâre de expedient, față de dispozițiile art. 64 alin. (1) din Legea nr. 192/2006. S-a atașat decizia nr. 253/A din 17 mai 2013.

Tribunalul Maramureș apreciază că instanța poate lua act de înțelegerea părților, chiar menționată într-un acord de mediere, în măsura în care este respectat interesul superior al copilului, astfel cum este acesta definit în Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului, republicată, cu modificările și completările ulterioare (*Legea nr. 272/2004*), și în Codul civil.

Aceeași opinie este împărtășită și de Judecătoria Sighetu Marmației, care anexează sentințele nr. 2.086 din 25 noiembrie 2015 și nr. 2.493 din 10 octombrie 2017, definitive.

Dimpotrivă, la Judecătoria Baia Mare se apreciază că instanța de judecată nu poate lua act de desfacerea căsătoriei ca urmare a acordului de mediere, deoarece în caz de divorț acesta este pronunțat de instanță; abilitarea de a lua act de desfacerea căsătoriei este dată de lege notarului public sau ofițerului de stare civilă. Prin acordul de mediere se pot rezolva aspecte accesorii divorțului. În același sens, magistrații Judecătoriei Dragomirești argumentează că divorțul este o acțiune personală, referitoare la statutul persoanei, ce nu poate face obiectul medierii. Atașează, exemplificativ, sentințele nr. 388 din 18 iulie 2018 și nr. 502 din 30 octombrie 2018, definitive. Tot în sensul inadmisibilității a fost atașată și Sentința

nr. 341 din 11 mai 2016 a Judecătoriei Târgu Lăpuș, definitivă prin neapelare.

La nivelul Judecătoriei Vișeu de Sus soluțiile care predomină sunt cele care acceptă posibilitatea instanței de a lua act de acordul de mediere prin care părțile s-au înțeles cu privire la desfacerea căsătoriei și la rezolvarea aspectelor accesorii divorțului. În acest sens s-au atașat sentințele nr. 1.217 din 12 iulie 2018, nr. 1.313 din 23 august 2018, nr. 981 din 15 iunie 2017 și nr. 976 din 12 iunie 2017, definitive prin neexercitarea căii de atac. De asemenea există și orientarea potrivit căreia instanța nu poate lua act de acordul de mediere prin care părțile s-au înțeles asupra desfacerii căsătoriei, ci numai cu privire la cererile accesorii divorțului, opinându-se că este necesară introducerea separată a unei cereri de divorț, timbrată potrivit legii. În acest sens s-a atașat Sentința nr. 1.156 din 4 iulie 2017, definitivă prin neapelare.

Judecătoria Zalău apreciază că este admisibilă cererea cu un asemenea obiect, întrucât înțelegerea părților vizează domeniul asupra cărora se poate conveni pe calea medierii. Aceeași este și opinia Judecătoriei Șimleu Silvaniei, care depune Sentința nr. 551 din 1 septembrie 2016, definitivă, precum și a Judecătoriei Jibou, exprimată prin Sentința nr. 278 din 19 septembrie 2013, definitivă prin neapelare.

Curtea de Apel Constanța a comunicat că practica Judecătoriei Constanța este în sensul că nu se ia act de acordul de mediere în ceea ce privește divorțul, ci doar în ceea ce privește aspectele accesorii acestuia, iar într-o opinie minoritară nu se ia act de înțelegerea privitoare la nume.

Opinia judecătorilor Judecătoriei Babadag este că, în cazul în care soții se înțeleg cu privire la desfacerea căsătoriei, iar manifestarea lor de voință este cuprinsă în acordul de mediere, aceștia trebuie să solicite instanței desfacerea căsătoriei prin acord, iar nu pronunțarea unei hotărâri de expedient, întrucât cererea de divorț constituie o acțiune personală, dreptul de dispoziție al părților fiind limitat numai la desfacerea căsătoriei, fără a se stabili culpa vreunui dintre ei. Mai mult, mențiunile în actele de căsătorie se realizează în baza dispoziției instanței de desfacere a căsătoriei, care nu ar exista în situația în care rolul instanței s-ar limita la consfințirea înțelegerii părților intervenite în cursul procesului de mediere.

Judecătoria Măcin apreciază că nu este posibilă consfințirea înțelegerii părților, cuprinsă într-un acord de mediere, având ca obiect divorțul prin acordul soților, printr-o hotărâre de expedient, întemeiată pe dispozițiile art. 59 alin. (2) din Legea nr. 192/2006, întrucât divorțul este o acțiune personală ce privește statutul persoanei și care nu poate face obiectul medierii, conform dispozițiilor art. 64 alin. (1) din Legea nr. 192/2006. Apreciază, de asemenea, că redactarea neclară a alin. (2) al aceluiași articol ar putea da loc unor interpretări divergente. Spiritul legii este, însă, în sensul că sesizarea instanței nu se poate face decât printr-o cerere de desfacere a căsătoriei, iar nu prin una de consfințire a acordului de mediere cu privire la divorțul soților, față și de dispozițiile legale privind publicitatea hotărârii de divorț — art. 928 alin. (4) din Codul de procedură civilă.

Judecătoria Medgidia a comunicat sentințele nr. 382 din 2 martie 2018, prin care instanța a luat act de acordul de mediere încheiat între părți, și nr. 1.171 din 6 august 2018, prin care s-a dispus desfacerea căsătoriei părților și s-a luat act de înțelegerea părților asupra capetelor de cerere accesorii divorțului, definitive.

Judecătoria Tulcea apreciază că instanța poate lua act de acordul de mediere, prin care părțile s-au înțeles cu privire la desfacerea căsătoriei și la rezolvarea aspectelor accesorii divorțului, conform dispozițiilor art. 64 alin. (2) și art. 59 alin. (2) din Legea nr. 192/2006. În acest sens a depus sentințele nr. 951 din 7 aprilie 2017 și nr. 787 din 18 martie 2015, definitive.

Curtea de Apel Craiova a comunicat un număr important de hotărâri judecătorești prin care s-a luat act de acordul de mediere inclusiv cu privire la desfacerea căsătoriei (Judecătoria Târgu Jiu, Judecătoria Târgu Cărbunești, Judecătoria Drobeta-Turnu Severin, Judecătoria Strehaia) ori s-a respins cererea de pronunțare a unei hotărâri de expedient, cu motivarea că divorțul este o acțiune personală care privește statutul persoanei, neputând face obiect al medierii (Tribunalul Mehedinți).

La Tribunalul Gorj, în opinia majoritară, instanța ia act de acordul de mediere cu privire la divorț, însă există și o opinie minoritară, potrivit căreia instanța dispune desfacerea căsătoriei, luând act de acordul de mediere doar cu privire la aspectele accesorii divorțului.

Curtea de Apel Galați a comunicat că opinia judecătorilor Secției I civile a Curții este că divorțul este o acțiune personală, care privește statutul persoanei, acesta neputând face obiectul medierii, potrivit art. 2 alin. (4) din Legea nr. 192/2006. Dispozițiile art. 64 alin. (1) din lege prevăd limitativ neînțelegerile dintre soți care pot fi soluționate prin mediere.

Aceeași este și opinia judecătorilor Tribunalului Galați — Secția I civilă.

Opinia unanimă a judecătorilor din cadrul Judecătoriilor Galați, Târgu Bujor, Liești și Tecuci este că instanța poate lua act de acordul de mediere prin care părțile s-au înțeles cu privire la continuarea căsătoriei, nu în ce privește desfacerea acesteia, dar poate lua act de acordul de mediere cu privire la rezolvarea aspectelor accesorii divorțului. S-au atașat nouă sentințe ale Judecătoriei Tecuci, cu mențiunea că sunt definitive.

În cadrul Secției I civile a Tribunalului Vrancea nu s-a identificat niciun dosar în care să se pună în discuție, în mod expres, problema admisibilității desfacerii căsătoriei printr-un acord de mediere, instanța pronunțând hotărâri de expedient. S-a apreciat că dispozițiile art. 64 alin. (1) lit. a) și art. 64 alin. (2) din Legea nr. 192/2006 trebuie interpretate coroborat, în sensul că soții pot încheia un acord de mediere asupra tuturor neînțelegerilor enumerate, inclusiv dacă doresc sau nu continuarea căsătoriei, fiind însă obligați ca în cazul unui acord referitor la desfacerea căsătoriei să îl depună la instanța competentă să pronunțe divorțul. Au fost depuse sentințele Judecătoriei Galați nr. 1.507 din 12 decembrie 2016, nr. 407 din 23 ianuarie 2018 și Sentința Judecătoriei Târgu Bujor nr. 619 din 26 octombrie 2016, definitive.

De asemenea au fost depuse hotărâri judecătorești definitive ale Judecătoriei Focșani, în același sens.

Prin sentințele nr. 2.959 din 13 mai 2016 și nr. 4.632 din 10 august 2018, definitive, Judecătoria Brăila — Secția I civilă a dispus desfacerea căsătoriei, prin acordul părților și a luat act de acordul de mediere încheiat cu privire la aspectele accesorii divorțului.

Curtea de Apel Iași a comunicat opinia judecătorilor Tribunalului Iași, potrivit căreia se poate lua act de acordul de mediere atât cu privire la desfacerea căsătoriei, cât și cu privire la aspectele accesorii divorțului, având în vedere că dispozițiile legale incidente nu cuprind nicio interdicție.

S-au atașat sentințele nr. 509 din 26 februarie 2016 și nr. 1.006 din 26 aprilie 2016, definitive, pronunțate de Judecătoria Bârlad.

Curtea de Apel Oradea a comunicat că la nivelul Tribunalului Satu Mare și al Judecătoriei Satu Mare practica judiciară este în sensul că nu se poate lua act de acordul de mediere prin care părțile s-au înțeles cu privire la desfacerea căsătoriei, dar se poate lua act de acordul de mediere cu privire la aspectele accesorii.

La Judecătoria Carei, în cazul în care instanța constată că înțelegerea soților cu privire la rezolvarea cererilor accesorii divorțului încalcă principiul interesului superior al copilului, va lua act doar de acordul de mediere cu privire la desfacerea

căsătoriei, prin acordul comun al soților, pronunțând o soluție raportată la îndeplinirea condițiilor legale de către fiecare părinte privind exercitarea autorității părintești, stabilirea locuinței minorilor, a pensiei de întreținere și a programului de vizitare a minorilor.

Au fost atașate hotărâri judecătorești relevante.

Curtea de Apel Pitești a transmis că practica judiciară identificată la nivelul instanțelor arondate cu privire la această problemă de drept a fost în sensul că instanța de judecată nu poate lua act de acordul de mediere prin care părțile s-au înțeles cu privire la desfacerea căsătoriei, ci doar de clauzele referitoare la rezolvarea aspectelor accesorii divorțului.

În acest sens s-a atașat Sentința civilă nr. 9.794 din 5 decembrie 2013, pronunțată de Judecătoria Pitești — Secția civilă, schimbată în parte prin Decizia nr. 251 din 26 martie 2014 a Tribunalului Argeș — Secția civilă.

Curtea de Apel Suceava a comunicat că această problemă a fost dezbătută în cadrul întâlnirii trimestriale din 18 martie 2016, organizată de Secția I civilă a Curții, prin care, în unanimitate, s-a stabilit că sunt inadmisibile cererile de consfințire a acordului de mediere privind desfacerea căsătoriei, completul investit soluționând cererile ca pe un divorț prin acord, deoarece drepturile strict personale, cum sunt cele referitoare la statutul persoanei, nu pot face obiectul medierii.

Judecătoria Suceava a apreciat că acordul de mediere al soților privind desfacerea căsătoriei reprezintă o formă de investire a instanței cu o cerere de divorț prin acord pe cale judiciară, ce implică verificarea condițiilor referitoare la consimțământul liber și neviciat al fiecăruia și la respectarea principiului interesului superior al copilului. De aceea, instanța nu poate lua act de acordul de mediere printr-o hotărâre de expedient, dar va putea pronunța desfacerea căsătoriei conform procedurii divorțului prin acordul soților pe cale judiciară.

S-a atașat practică judiciară relevantă.

Curtea de Apel Târgu Mureș a comunicat opinia potrivit căreia instanța de judecată poate lua act de acordul de mediere prin care părțile s-au înțeles cu privire la desfacerea căsătoriei și la rezolvarea aspectelor accesorii divorțului, conform art. 64 alin. (2) și art. 59 alin. (2) din Legea nr. 192/2006. S-au atașat sentințele Judecătoriei Toplița nr. 171 din 9 martie 2017, nr. 333 din 25 mai 2017 și nr. 973 din 23 iunie 2015, definitive prin nerecurare.

Curtea de Apel Timișoara a comunicat opinia majoritară a judecătorilor instanțelor arondate, potrivit căreia, din interpretarea coroborată a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și art. 64 alin. (2) din Legea nr. 192/2006, se poate deduce faptul că atât timp cât decizia de a divorța este consecința neînțelegerii soților în a continua căsătoria, instanța de judecată poate lua act de acordul de mediere prin care soții au convenit cu privire la desfacerea căsătoriei lor și la rezolvarea aspectelor adiacente divorțului, cu condiția respectării principiului interesului superior al copiilor. Spre exemplificare s-au depus sentințele nr. 167 din 25 ianuarie 2018 și nr. 2.983 din 12 octombrie 2017 ale Judecătoriei Reșița și Sentința nr. 2.744 din 11 decembrie 2017 a Judecătoriei Caransebeș, precum și Încheierea nr. 2.970 din 7 aprilie 2017 a Judecătoriei Arad, toate definitive.

Există și opinia contrară, potrivit căreia prin acordul de mediere nu se poate conveni asupra desfacerii căsătoriei, ci doar asupra neînțelegerilor cu privire la continuarea căsătoriei, având ca finalitate stingerea conflictului dintre soți. În acest sens s-a depus Sentința nr. 1.477 din 19 iulie 2018 a Judecătoriei Caransebeș, definitivă prin neapelare.

17. Celelalte curți de apel nu au comunicat practică judiciară și nici opinii teoretice ale judecătorilor.

18. Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat că la nivelul Secției judiciare — Serviciul judiciar civil nu se verifică, în prezent,

practica judiciară în vederea promovării unui eventual recurs în interesul legii în problema de drept ce formează obiectul sesizării.

VIII. Jurisprudența Curții Constituționale

19. În urma verificărilor efectuate se constată că instanța de contencios constituțional nu s-a pronunțat asupra constituționalității dispozițiilor art. 59 alin. (2) și art. 64 alin. (2) din Legea nr. 192/2006, a căror interpretare se solicită.

IX. Raportul asupra chestiunii de drept

20. Prin raportul întocmit, conform art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă, judecătorii-raportori au apreciat că nu sunt îndeplinite cumulativ condițiile de admisibilitate a sesizării, prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă, lipsind condiția noutății, în sensul că problema de drept în discuție a generat deja practică neunitară, astfel încât nu mai poate fi sesizată Înalta Curte de Casație și Justiție pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile, deoarece scopul preîntâmpinării practicii neunitare nu mai poate fi atins. Într-o atare situație se poate recurge numai la mecanismul recursului în interesul legii.

X. Înalta Curte de Casație și Justiție

21. Examinând sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, raportul întocmit de judecătorii-raportori și chestiunea de drept ce se solicită a fi dezlegată, constată următoarele:

Asupra admisibilității sesizării

22. Potrivit art. 519 din Codul de procedură civilă, „Dacă, în cursul judecării, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată”.

23. Din dispozițiile legale menționate se desprind condițiile de admisibilitate pentru declanșarea procedurii de sesizare în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, condiții care trebuie îndeplinite cumulativ, după cum urmează:

- a) existența unei cauze aflate în curs de judecată;
- b) instanța care sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție să judece cauza în ultimă instanță;
- c) cauza care face obiectul judecării să se afle în competența legală a unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului investit să soluționeze cauza;
- d) soluționarea, pe fond, a cauzei în curs de judecată să depindă de chestiunea de drept a cărei lămurire se cere;
- e) chestiunea de drept a cărei lămurire se cere să fie nouă;
- f) chestiunea de drept să nu fi făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție ori obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

24. Procedând, în prealabil, la o analiză asupra admisibilității sesizării se constată că primele patru și ultima dintre condiții sunt îndeplinite, întrucât există o cauză în curs de judecată, care face obiectul Dosarului nr. 14.090/200/2017, în care se judecă apelul declarat de reclamantii împotriva Sentinței civile nr. 747 din 14 februarie 2018 pronunțate de Judecătoria Buzău — Secția civilă.

25. În acest litigiu, Tribunalul Buzău judecă în ultimă instanță, urmând a pronunța o hotărâre judecătorească definitivă, potrivit art. 634 alin. (1) pct. 4 cu referire la art. 931 alin. (4) și art. 5 alin. (3) din Codul de procedură civilă, având în vedere că Judecătoria Buzău a fost sesizată cu o acțiune prin care să se ia act de acordul de mediere al părților cu privire la divorțul lor. Or, chiar dacă cererea respectivă nu vizează pronunțarea

divorțului de către instanța de judecată, ci doar consfințirea înțelegerii intervenite între părți sub acest aspect, sunt aplicabile, prin asemănare, raportat la art. 5 alin. (3) din Codul de procedură civilă, dispozițiile art. 931 alin. (4) teza întâi din același cod, care prevăd că hotărârea pronunțată asupra divorțului în baza acordului părților este definitivă.

26. Cauza care face obiectul judecării în apel se află în competența legală a unui complet de judecată al Tribunalului Buzău, investit să o soluționeze. Procesul vizează o cerere de a se lua act de acordul de mediere intervenit între părți cu privire la divorțul lor, ce conferă competență, în primă instanță, potrivit art. 59 alin. (2) din Legea nr. 192/2006, judecătoriei în a cărei circumscripție își are domiciliul sau reședința oricare dintre părți sau judecătoriei în a cărei circumscripție se află locul unde a fost încheiat acordul de mediere, în speță, biroul mediatorului unde s-a încheiat acordul fiind în județul Buzău. Conform art. 95 pct. 2 din Codul de procedură civilă, tribunalul soluționează, ca instanță de apel, apelurile declarate împotriva hotărârilor pronunțate de judecătorii în primă instanță.

27. Este îndeplinită și condiția de admisibilitate privind ivirea unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea, pe fond, a cauzei aflate în curs de judecată, întrucât modalitatea de interpretare a dispozițiilor art. 64 alin. (2) din Legea nr. 192/2006 constituie motiv de apel.

28. De asemenea trebuie precizat că asupra acestei chestiuni, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat anterior, printr-o decizie în interesul legii sau printr-o hotărâre prealabilă, și nu există un recurs în interesul legii cu obiect similar, în curs de soluționare.

29. Referitor la cerința noutății chestiunii de drept ce formează obiectul sesizării, în lipsa unei definiții legale a acestei noțiuni și a unor criterii de determinare a acesteia în cuprinsul art. 519 din Codul de procedură civilă, revine Înaltei Curți de Casație și Justiție, sesizate cu pronunțarea unei hotărâri prealabile, sarcina să stabilească dacă problema de drept a cărei dezlegare se solicită este nouă.

30. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a statuat, în jurisprudența sa anterioară (Decizia nr. 1 din 17 februarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 9 aprilie 2014; Decizia nr. 3 din 14 aprilie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 437 din 16 iunie 2014; Decizia nr. 6 din 23 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 691 din 22 septembrie 2014; Decizia nr. 13 din 8 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 518 din 13 iulie 2015; Decizia nr. 14 din 8 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 736 din 1 octombrie 2015; Decizia nr. 41 din 21 noiembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 115 din 10 februarie 2017), că este îndeplinită cerința noutății atunci când chestiunea de drept își are izvorul în reglementările recent intrate în vigoare, cărora instanțele nu le-au dat încă o anume interpretare și aplicare la nivel jurisprudențial, ori dacă se impun anumite clarificări într-un context legislativ nou sau modificat față de unul anterior, de natură să impună reinterpretarea textului de lege analizat.

31. Caracterul de noutate se pierde pe măsură ce chestiunea de drept a primit o dezlegare din partea instanțelor, în urma unor interpretări adecvate concretizate într-o practică judiciară constantă, care poate fi unitară sau neunitară.

32. Din examinarea hotărârilor judecătorești depuse la dosarul cauzei rezultă că instanțele naționale s-au confruntat cu problema de drept în discuție, dându-i interpretări contradictorii.

33. În esență, unele instanțe au considerat că nu se poate lua act de acordul de mediere cu privire la divorț, reținând că divorțul reprezintă o acțiune personală, ce privește statutul persoanei, și care, potrivit art. 2 alin. (4) din Legea nr. 192/2006,

nu poate forma obiect de mediere. În același sens, conform art. 64 alin. (1) lit. a) din actul normativ menționat, pot fi rezolvate prin mediere neînțelegerile dintre soți vizând continuarea căsătoriei, iar nu și divorțul. În plus, divorțul nu face parte dintre cauzele în care se poate pronunța o hotărâre de expedient în baza acordului de mediere, potrivit art. 64 alin. (1)¹ din legea în discuție.

34. Au mai fost avute în vedere și dispozițiile art. 916 alin. (4) din Codul de procedură civilă, care prevăd depunerea acordului de mediere alături de cererii de divorț, necesitatea pronunțării asupra divorțului doar în baza unei cereri care să respecte cerințele art. 148 din același cod, dispozițiile legale privind publicitatea hotărârii de divorț, conform art. 928 alin. (4), care nu s-ar putea realiza decât în baza hotărârii pronunțate de instanță asupra cererii de divorț.

35. S-a concluzionat, în această opinie, că dispozițiile art. 64 alin. (2) din Legea nr. 192/2006 se referă la posibilitatea încheierii unui acord de mediere doar în ceea ce privește modalitatea de desfacere a căsătoriei (prin acord sau din culpă comună ori exclusivă), nu și în legătură cu divorțul însuși.

36. Alte instanțe au ținut seama de acordul de mediere referitor la divorț, dar sub condiția ca instanța să pronunțe desfacerea căsătoriei prin acord, în urma verificării

consimțământului liber exprimat al părților în acest sens, în condițiile art. 931 alin. (1) din Codul de procedură civilă, transformând, practic, cererea de pronunțare a unei hotărâri de expedient în baza acordului de mediere asupra divorțului într-o cerere de divorț prin acordul dat în fața instanței de judecată.

37. Într-o jurisprudență diferită, instanțele au considerat că se poate lua act de acordul de mediere asupra divorțului, în baza art. 59 alin. (2) și art. 64 alin. (2) din Legea nr. 192/2006, sub condiția, acolo unde este cazul, a respectării principiului interesului superior al minorului, astfel cum este reglementat în Legea nr. 272/2004.

38. În ipoteza în care dispozițiile legale în discuție au fost aplicate și interpretate de instanțe în mod neunitar, prin hotărâri judecătorești definitive/irevocabile, se constată că există o practică judiciară conturată, fapt ce determină pierderea caracterului de noutate al problemei de drept supuse analizei.

39. Așadar, existența unei practici neunitare denotă nu numai că se poate recurge la mecanismul recursului în interesul legii, ci și că nu mai poate fi sesizată Înalta Curte de Casație și Justiție pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile, deoarece scopul preîntâmpinării practicii neunitare nu mai poate fi atins, problema de drept care a suscit-o nemaifiind, prin urmare, una nouă, ci una care a creat deja practică diferită.

40. Având în vedere considerentele arătate, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept constată că mecanismul de unificare a practicii judiciare reglementat de art. 519 din Codul de procedură civilă nu poate fi uzitat atât timp cât legiuitorul a limitat, prin condițiile de admisibilitate analizate, rolul unificator al acestei instituții juridice numai în privința chestiunilor de drept noi, astfel încât sesizarea nu este admisibilă.

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul Buzău — Secția I civilă, în Dosarul nr. 14.090/200/2017, cu privire la dezlegarea următoarei chestiuni de drept: *„instanța de judecată poate lua act de acordul de mediere, prin care părțile s-au înțeles cu privire la desfacerea căsătoriei și la rezolvarea aspectelor accesorii divorțului, conform art. 64 alin. (2) și art. 59 alin. (2) din Legea nr. 192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator, cu modificările și completările ulterioare?”*

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 14 ianuarie 2019.

PREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

IULIA CRISTINA TARCEA

Magistrat-asistent,
Elena Adriana Stamatescu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR



„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.



5 948493 168706